

РЕШЕНИЕ

№ 3276

гр. София, 17.05.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.04.2018 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разглежда дело номер **13729** по описа за **2017** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез адв. А. П. против Решение от 20.10.2017 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 15-ти състав по НАХД № 13210 по описа за 2017 година, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 14-0000394 от 27. 06. 2017 г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" - [населено място], с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/, за нарушение на чл. 40, т. 1 във вр. с чл. 61 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 /хиляда и петстотин/ лева.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторът твърди, че въззивният съд погрешно е установил фактическата обстановка, като не е дал вяра на показанията на свидетелите И. и И., като е постановил съдебния акт при неправилна преценка на

доказателствения материал. Счита АУАН за издаден в нарушение на чл. 42, т.3 и т.6 ЗАНН. Моли съдът да отмени решението на СРС и да постанови друго, с което да отмени обжалваното НП.

Ответната страна в касационното производство, се представлява от юрк. М., който оспорва жалбата. Моли съдът да потвърди решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока и от надлежна страна. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В атакуваното решение въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил следната фактическата обстановка: При извършване на проверка по спазване на трудовото законодателство и безопасни и здравословни условия на труд на 5. 04. 2017 г. в обект, представляващ строителен обект - жилищна сграда, находящ се в [населено място],[жк], [улица], изпълняван от [фирма], свидетелите П. П., Т. С. и Л. В. установили, че дружеството, в качеството му на работодател, не е обезопасило вътрешните отвори /стълбищата/, както и етажните плочи от втори до пети етаж с парапети или ограждения, поради което съществува опасност от падане на височина. На мястото на проверката свидетелите установили, че на нито един от етажите на сградата, не били поставени съоръжения за обезопасяване. Работниците на обекта обяснили на проверяващите, че не могат да работят, ако сградата е обезопасена.

Бил съставен протокол за извършена проверка № ПР 1713142/ 5. 04. 2017 г. и било дадено и предписание строителят да създаде организация да обезопаси вътрешните отвори на стълбището и етажните плочи от втори до пети етаж.

В отговор на предписанията, [фирма] изготвило констативен протокол от 6. 04. 2017 г., в който било посочено, че пети и шести етаж са обезопасени напълно, а останалите етажи са иззидани напълно заедно с балконите.

Въз основа на установеното от него, свидетелят П. П. съставил на [фирма] АУАН № 14-0000394/ 19. 04. 2017 г., като приел, че дружеството е извършило нарушение на чл. 40, т. 1 и чл. 61 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. Въз основа на АУАН било издадено процесното Наказателно постановление (НП) № 14-0000394 от 27. 06. 2017 г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" - [населено място], с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/, за нарушение на чл. 40, т. 1 във вр. с чл. 61 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, на [фирма] е

наложена имуществена санкция в размер на 1 500 /хиляда и петстотин/ лева.

Горната фактическа обстановка въззивния съд е възприел въз основа на показанията на свидетелите П. П., Т. С. и Л. В., както и частично от показанията на свидетелите Г. И. и О. И..

СРС е мотивирал решението си, че не цени показанията на свидетелите Г. И. и О. И. в частта, в която същите са посочили, че на блока е имало обезопасяване, което се премахва едва когато на съответния етаж започва работа. Посочил е, че техните твърдения противоречат на изложението от свидетеля П. П., който изрично уточнил, че макар работниците да са работили само на един от етажите на обекта, на нито един от останалите етажи не е имало поставени парапети. Доказателства в тази насока се съдържат и в показанията на свидетелката Л. В., която отбелязала, че не е имало предпазни съоръжения на нито един от етажите, като струпаните настрани материали не са били предназначени за предпазни съоръжения. Съдът дал вяра именно на показанията на свидетелите П. П., Т. С. и Л. В., вземайки предвид обстоятелството, че свидетелите Г. И. и О. И. са в служебна зависимост от жалбоподателя [фирма].

Районният съд е приел, че при издаването на НП и АУАН не са допуснати нарушения на процесуалните правила. Въззивния съд служебно е констатирал въз основа на събраните доказателства, че АУАН е издаден изцяло в съответствие с изискванията на чл. 42 ЗАНН, както и НП е съобразено изцяло с разпоредбите на чл. 57, ал. 1 ЗАНН, издадено е от компетентния за това административен орган, при спазване на процесуалните правила, като нарушението е безспорно доказано. Настоящата инстанция приема изцяло тези изводи.

Касационната инстанция намира за правилен извода на районния съд, че от обективна страна касаторът е осъществил състава на административното нарушение като е нарушил разпоредбата на чл. 40, т. 1 във вр. с чл. 61 от Наредба № 2 от 2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи.

Съгласно нормата на чл. 40, т. 1 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи отворите в строителни и конструктивни елементи (стени, етажни плочи, покриви и др.), които създават опасност за падане от височина, се обезопасяват чрез парапети, ограждения или здраво покритие, които да понесат съответното натоварване, а съгласно чл. 61 от същата наредба, паданията от височина се предотвратяват чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение.

При правилна преценка на събрания доказателствен материал въззивния съд е постановил правилно и законосъобразно решение. Настоящата инстанция изцяло споделя мотивите на СРС и в тази връзка не е необходимо тяхното преповтаряне.

Настоящата инстанция също не споделя аргументите на касационния жалбоподател, че неправилно е ангажирана неговата отговорност, а административнонаказващият

орган е следвало да изясни кое е виновното длъжностно лице. В този смисъл въззивното решение е правилно и законосъобразно. От една страна, [фирма] е санкционирано в качеството на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, каквото той безспорно притежава в конкретния случай. Безспорно е, че задължението за организиране и спазване на безопасните условия на труд и по-конкретно - при извършване на строителни и монтажни работи на труд е винаги на работодателя, независимо кое е виновното длъжностно лице, допуснало съответното нарушение.

Съгласно чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда, отговорността на работодателя и тази на виновното длъжностно лице не са взаимно изключващи се. Ето защо, независимо дали виновното длъжностно лице е установено и наказано, то административнонаказателната отговорност на работодателя следва да бъде ангажирана, доколкото именно работодателят има задължението да осигури във всеки един момент безопасни и здравословни условия на труд. Субект на административно-наказателна отговорност по чл.413, ал.2 КТ е лице, което има качеството на „работодател”. Легалната дефиниция на „работодател” е дадена в §1, т.1. от ДР на Кодекса на труда - "Работодател" е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател. С гореизложеното настоящият състав намира, че СРС законосъобразно е приел, че наказаното лице е субект на нарушението.

Относно наложената имуществена санкция в размер на 1500 лв., съгласно предвиденото в чл. 413, ал. 2 от КТ съдът правилно е съобразил, че определеният размер на имуществената санкция е в законово установения минимум и, че не разполага с правомощия да заменява или да определя размер на санкцията под предвидения в закона най-нисък предел по смисъла на чл.27, ал.4 и ал.5 от ЗАНН.

При извършената проверка настоящият състав счита, че не са налице основанията, предвидени в чл.348 от НПК. Решението е валидно и допустимо, съобразено с материалния закон и е постановено при спазване на процесуалния ред по НПК. С оглед предмета на касационната проверка, настоящият съд счита, че решението следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.1 и ал.2 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд София – град, VII-ми касационен състав.

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 20.10.2017 г. постановено по НАХД № 13210 по описа за 2017 година на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 15-ти състав.

Решението окончателно и неподлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.